

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!

Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре, и донесе радост целоме свету својим васкрсењем. И донесе ослобођење људима од греха, од смрти и од ђавола. И уништи непријатеље наше и највећег непријатеља – смрт. И Господ то ради не само једном пре две хиљаде година, него то чини и данас и сваког дана до скончања века. Васкрсење Христово је догађај после стварања света најважнији и највећи у историји васионе. Тај догађај је толико посведочен од многобројних сведока Христовог васкрсења, почев од жена Мироносица којима се Господ први јавио, прво њима, њих удостојио, да прве оне сазнају од анђела о Његовом васкрсењу и да га прве виде, па онда преко светих апостола, светог апостола Томе и осталих којима се јављао за четрдесет дана боравка по васкрсењу на земљи. Он је утврдио веру у Његово васкрсење. Сведоци Његовог васкрсења јесу и сви хришћани и сви мученици и сви преподобни и сви исповедници у протеклих две хиљаде година. И ми данас овде сабрани ми нисмо ништа друго до сведоци васкрсења Христовога, јер да није било васкрсења Христовога не би било хришћанства. Ако би по нечему требали да кажемо да се хришћани разликују од осталих људи, чак и од осталих вера, то би се могло рећи у две речи – Христово васкрсење. То је оно што нас одликује, то је оно што нас издваја од осталог света. Али то је оно што нама даје снаге да истрајемо у нашем животу на путу Христовоме, на путу страдања, на путу Голготе, на путу мучеништва, јер многи и многи, хиљаде и хиљаде наше браће раније дали су и животе своје за сведочанство истине о васкрсењу Христовоме. И сви свети апостоли који су проповедали *оно што видеше, оно што чуше, оно што руке њихове ојиваше*, они су ту своју проповед засведочили својом крвљу и својом смрћу.

До Господа Христа овај свет је био једна велика гробница у којој су људи после проживенога свога века на земљи одлазили, из које

није било излаза, из које није било ни прозора ни врата нити светлости да у њу продре. То је био леш до леша, мртвац до мртваца. То је било човечанство до Господа Христа. А од Господа Христа и Његовог васкрсења све се мења. Смрт више није страшна, она је поражена, она је побеђена. Она је постала сан из кога Господ буди и из кога ће нас све пробудити у дан свеопштега Суда када дође поново Господ да суди живима и мртвима и да свакоме даде по делима његовим. До Господа Христа човечанство је било у једној хладној зими у којој се мрзло све. Све што је божанско све је било замрзнуто, и мисао и осећање и живот, и није било живота, до тада правога живота. А васкрсење Христово то је рађање сунца правде које је загрејало, загрејало цео свет и оживело. Као што у пролеће после хладне зиме када наступе топли дани и сунце угреје цела природа се буди и васкрсава. Тако је и у духовном погледу после васкрсења Христовога, браћо и сестре. До тада грех је био у човеку и владао човеком и човек је био испуњен грехом и греховним смрадом. Од Господа Христа, како каже свети апостол Павле, човек је постао, ми смо постали благоухани миомир Христов Богу, јер душа хришћанска мирише. После крштења дете мирише. Мирише свака она душа која у Бога верује и која се Крстом крсти и која живи по закону Божијем и која се причешћује Телом и Крвљу Господа Христа.

Свете Мироносице носе тај епитет не само што су донеле миро да помажу тело Христово, него што су њихове душе биле миомирисне, што су биле испуњене вером у Господа Христа и пре Његовог васкрсења. Оне су се показале храбрије од апостола, од нас људи. Оне су биле те које су посматрале распеће Господа Христа када су се сви ученици, сем једнога, разбежали били. Оне су биле прве којима се Господ јавио по васкрсењу и упутио их да то јаве Његовим ученицима. И оне су увек, Мироносице, све дакле оне које иду за Господом Христом, оне су некако ревносније од нас

људи, ближе су Господу Христу него ми. И данашње наше Мироносице, данашње наше монахиње, сестре које су стално присутне на богослужењима, које се брину о благољепију богослужења и храма Божијега, све су то Христове Мироносице, браћо и сестре. Али и ми људи нисмо за одбацивање, јер међу Мироносицама се рачуна свети Јосиф и Никодим који су скинули тело Христово са Крста, који су донели сто литара нардовог мира скупоченога, помазали Господа Христа и тако га сахранили у гроб нови исечен у камену. Дакле, и људи су учествовали у томе и њихове душе миришу, и они су миомир Христов Богу.

Нека би Господ омирисао и наше душе и намирисао, да би смо били слободни од греховнога смрада, од греха, од смрти, од ђавола, него да наша душа мирише на све оно што је божанско, на вечну божанску правду, на вечну божанску истину, на вечну божанску љубав, на вечни живот Божији у Христу Господу у Царству Његовome.

Ето, браћо и сестре, то је порука данашње свете недеље која је посвећена Мироносицама женама, и данас ми се сећамо њих, њихове жртве, њихове храбрости и њихове вере. Нека би Господ и нас удостојио да будемо постојани, храбри на путу исповедања Господа Христа као што су биле и оне, да би смо заједно са њима и у вечном Царству Христовome славили Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!